

Урядовий кур'єр від 10.02.2016 р. № 26.

4. Про затвердження Порядку накладення штрафів за порушення законодавства про працю та зайнятість населення: Постанова Кабінету Міністрів України від 17.07.2013 р. № 509 // Урядовий кур'єр від 10.08.2013 р. № 144.

5. Кодекс про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122.

6. Лист Міністерства юстиції України від 03.11.2006 р. № 22-48-548 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0548323-06/>

7. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19–20, № 21–22. – Ст. 144.

8. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 92. – Ст. 3248

УДК 347.6 (043.2)

Пендюра М. М., к.ю.н., доцент,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ СУБ'ЄКТНОГО СКЛАДУ СОЦІАЛЬНОГО ПРАВА НА БЕЗПЕКУ

Питання безпеки людини із споконвіку турбувало соціум. Починаючи з давніх часів паралельно із питаннями харчування, продовження роду, фізична безпека людини ставала першочерговим наскрізним каменем її буття.

На підтвердження зазначеного звернемося до наукової позиції відомого вченого А. Маслоу, який вказує на те, що деякими наближеннями до потреб у безпеці в психології відносять потреби в захищеності; стабільності; залежності; відсутності страху, тривоги; потреби у структурі; порядку, законі і обмеженнях; силі покровителя тощо. Мирне, яке живе спокійним життям, стабільне, гарне суспільство, як правило, дає своїм членам можливості почувати себе в достатній безпеці; так само як сита людина не відчуває себе голодною, той, хто перебуває в безпеці, не відчуває загрози [2, с. 64].

Право людини на безпеку є суб'єктивним правом. Воно витікає з діючого в державі об'єктивного права, якому повністю відповідає і без якого не може ні виникнути, ні існувати. Конституція України визнає безпеку людини найвищою соціальною цінністю, відповідно, вона визнає за людиною право на неї.

Що ж до питання суб'єктного складу права на безпеку, то ним може бути будь-яка людина незалежно від громадянства, віку, статі, національної або будь-якої іншої приналежності, а також стану психічного

і фізичного здоров'я. Однак суб'єктами права на безпеку можуть бути визнані не тільки окремі особи, але і їх спільності, – народи, нації, народності, населення тощо. Подібний підхід до поняття суб'єкта права на безпеку є доцільним при аналізі міжнародного аспекту даного права, що розглядається в якості права на мир і безпеку.

Також доцільним буде наголосити й на тому, що оскільки людина, її права та свободи є найвищою соціальною цінністю, а забезпечення її безпеки, честі та гідності належить до основних обов'язків держави, то окрім людини істоти фізичної, суб'єктом права на безпеки може виступати держава в особі її органів. Такими органами, можуть бути, наприклад, прокуратура, поліція, служба безпеки, прикордонна служба, військова служби правопорядку у Збройних Силах, Національне антикорупційне бюро, органи доходів і зборів, органи й установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [1, с. 247].

Не менш важливими суб'єктами, зокрема на міжнародній арені, з приводу забезпечення права людини на безпеку, на наше переконання є міжнародні та міждержавні організації та спільноти, на які відповідно до інтернаціональних угод та конвенцій покладено цей обов'язок. До таких організацій ми можемо віднести Європейський суд з прав людини, ООН, ОБСЄ, ЮНЕСКО, МАГАТЕ тощо.

Таким чином, на основі проведеного аналізу можемо дійти висновків, що питання безпеки є актуальним у будь-які часові виміри, починаючи від первіснообщинного ладу, воно є постійною потребою як усього соціуму так і окремо взятої людини. Соціальна сутність безпеки полягає у перебуванні людини у стані захищеності та задоволенні потреби щодо подолання небезпеки.

Право на безпеку є сукупністю закріплених в правових нормах юридичних можливостей індивіда. Суть цих можливостей нами сприймаються в суворо визначеному значенні: це обставини, що виступають в якості засобів і умов здійснення будь-чого. В них включені не тільки суб'єктивні права як соціально-правові претензії, але й елементи, що забезпечують реалізацію останніх, – юридичні обов'язки, юридична відповідальність, юридичні гарантії, юридичні процедури.

Література

1. Качмар Б. М. Щодо дефініції «забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» / Б. М. Качмар // Прикарпатський юридичний вісник. – Вип. № 1 (10). – 2016. – С. 247.
2. Маслоу А. Мотивация и личность / А. Маслоу. – 3-е изд. – СПб.: Питер, 2003. – 352 с.